

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Δ. ΚΑΙ Π. κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγές αριθ. 44795/11 και 19978/12)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

19 Ιουνίου 2014

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές μικροαλλαγές

Στην υπόθεση Δ. και Π. κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *πρόεδρος*

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος, *δικαστές,*

και André Wampach, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 27 Μαΐου 2014,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με δύο προσφυγές (αριθ. 44795/11 και 19978/12) στρεφόμενες κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από τρεις υπηκόους του Κράτους αυτού, τα ονόματα των οποίων αναγράφονται στο παράρτημα της παρούσας («οι προσφεύγοντες») και οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τον κύριο Ν. Αναγνωστόπουλο και την κυρία Α. Ψύχα, δικηγόρους του συλλόγου των Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Μ. Γερμάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 6 Μαΐου 2013, οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Οι νόμοι 2838/2000 και 3016/2002 προέβλεπαν μία αύξηση των μισθών των αξιωματικών των ενόπλων δυνάμεων, της ελληνικής αστυνομίας, του λιμενικού σώματος και του πυροσβεστικού σώματος.

5. Οι παρούσες προσφυγές αναφέρονται στις διαδικασίες που είχαν εισαγάγει οι δικαιούχοι των προσφευγόντων προκειμένου να επιτύχουν την αναπροσαρμογή και την αύξηση του ύψους των συντάξεών τους σύμφωνα με τους νόμους αυτούς.

B. Οι επίδικες διαδικασίες

1. *Προσφυγή αριθ. 44795/11*

(α) Η αίτηση ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και η διαδικασία ενώπιον του Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου

6. Στις 9 Μαρτίου 2001, ο δικαιούχος των προσφευγόντων προσέφυγε ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους με μία αίτηση διώκουσα την αναπροσαρμογή του ύψους της σύνταξής του.

7. Στις 19 Ιουλίου 2001, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους απέρριψε την αίτησή του.

8. Στις 5 Δεκεμβρίου 2001, ο δικαιούχος των προσφευγόντων κατέθεσε ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου μία προσφυγή κατά της απόφασης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

9. Στις 20 Φεβρουαρίου 2004, το Ελεγκτικό Συνέδριο δικαίωσε τον δικαιούχο των προσφευγόντων (απόφαση αριθ. 350/2004).

10. Στις 30 Νοεμβρίου 2004, ο δικαιούχος των προσφευγόντων απεβίωσε.

(β) Η αναιρετική διαδικασία

11. Στις 26 Απριλίου 2005, το Δημόσιο ζήτησε την αναίρεση της απόφασης αριθ. 350/2004, καταθέτοντας ενώπιον της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου δύο αιτήσεις αναίρεσης.

12. Στις 6 Φεβρουαρίου 2008, η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου ανέβαλε την εξέταση των υποθέσεων (αποφάσεις αριθ. 194/2008 και 195/2008). Μία νέα συζήτηση έλαβε χώρα στις 2 Απριλίου 2008 στην οποία οι προσφεύγοντες διαδέχθηκαν τον δικαιούχό τους στη δίκη.

13. Την 1^η Οκτωβρίου 2008, το Ελεγκτικό Συνέδριο ανέβαλε την εκδίκαση της πρώτης αίτησης και κήρυξε την δεύτερη αίτηση απαράδεκτη (αποφάσεις αριθ. 2077/2008 και 2078/2008).

14. Στις 30 Ιουνίου 2010, η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την πρώτη αίτηση αναίρεσεως (απόφαση αριθ. 1777/2010). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες στις 12 Ιανουαρίου 2011.

2. Προσφυγή αριθ. 19978/12

15. Στις 14 Φεβρουαρίου 2001, ο δικαιούχος της προσφεύγουσας κατέθεσε στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους μία αίτηση διώκουσα την αναπροσαρμογή του ύψους της σύνταξής του.

16. Στις 20 Μαρτίου 2001, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους απέρριψε την αίτησή του.

17. Στις 18 Ιουλίου 2001, ο δικαιούχος των προσφευγόντων κατέθεσε ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου μία προσφυγή κατά της απόφασης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

18. Στις 20 Σεπτεμβρίου 2003, το Ελεγκτικό Συνέδριο δικαίωσε τον δικαιούχο των προσφευγόντων (απόφαση αριθ. 1538/2003).

19. Στις 16 Δεκεμβρίου 2004, το Δημόσιο άσκησε αίτηση αναιρέσεως της απόφασης αριθ. 1538/2003 ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

20. Στις 7 Μαρτίου 2007, το Ελεγκτικό Συνέδριο ανέβαλε με προδικαστική απόφασή του την εξέταση της υπόθεσης (απόφαση αριθ. 366/2007).

21. Στις 21 Μαΐου 2009, ο δικαιούχος της προσφεύγουσας απεβίωσε. Στις 4 Μαΐου 2011, κατά την συζήτηση ενώπιον της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τον διαδέχθηκαν στην δίκη η προσφεύγουσα και ο γιος της.

22. Στις 22 Ιουνίου 2011, η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την πρώτη αίτηση αναιρέσεως (απόφαση αριθ. 1690/2011). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες στις 17 Νοεμβρίου 2011.

Γ. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Ο νόμος 4239/2014

23. Ο νόμος 4239/2014 που φέρει τον τίτλο «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο» τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Ο πιο πάνω νόμος εισήγαγε, μεταξύ άλλων, μία νέα αίτηση αποζημίωσης που προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης εξαιτίας της αδικαιολόγητης παράτασης μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...)».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

24. Λαμβανομένης υπόψη της ομοιότητας των προσφυγών σε ό,τι αφορά τα πραγματικά περιστατικά και το ζήτημα ουσίας που θέτουν, το Δικαστήριο εκτιμά

αναγκαίο να τις συνενώσει και αποφασίζει να τις εξετάσει από κοινού σε μία μοναδική απόφαση.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Επί του παραδεκτού

26. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν συμμετείχαν στις διαδικασίες ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Συνεπώς, δεν μπορούν να θεωρούνται ως θύματα μιας παραβίασης της Σύμβασης.

27. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, όπως προκύπτει από τις αποφάσεις αριθ. 1777/2010 και 1690/2011 της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, οι προσφεύγοντες διαδέχθηκαν τους δικαιοπαρόχους στις δίκες που είχαν εισαχθεί από τους τελευταίους. Υπενθυμίζει ότι, όταν ο προσφεύγων κατέστη διάδικος ως κληρονόμος, μπορεί να παραπονείται για ολόκληρη την διάρκεια της διαδικασίας (βλέπε, *Sadik Amet και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 64756/01, § 18, 3 Φεβρουαρίου 2005). Έπεται ότι οι προσφεύγοντες μπορούν να ισχυριστούν ότι είναι θύματα μιας παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης και η προβληθείσα σχετική ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

28. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, επίσης, ότι οι προσφυγές δεν είναι προδήλως αβάσιμες με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτές δεν προσκρούουν σε οποιονδήποτε λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθούν παραδεκτές.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη

29. Οι περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη έχουν αρχίσει στις 5 Δεκεμβρίου και στις 18 Ιουλίου 2001, με την κατάθεση των προσφυγών ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου από τους δικαιοπαρόχους των προσφευγόντων και περατώθηκαν στις 30 Ιουνίου 2010 και στις 22 Ιουνίου 2011, ημερομηνίες κατά τις οποίες δημοσιεύθηκαν αντίστοιχα οι αποφάσεις αριθ. 1777/2010 και 1690/2011 της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επομένως, διήρκεσαν, αντίστοιχα, οκτώ χρόνια και επτά μήνες και δέκα χρόνια περίπου, για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. *Εύλογη διάρκεια των διαδικασιών*

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του διακυβέματος της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Γλεντζές κατά Ελλάδα*, αριθ. 28627/08, 13 Ιανουαρίου 2011).

31. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που θέτουν ζητήματα παρόμοια με αυτά της προκειμένης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την προαναφερόμενη απόφαση *Γλεντζές*). Σημειώνει ότι οι υποθέσεις δεν παρουσίαζαν οποιαδήποτε πολυπλοκότητα και δεν σημειώνει κάποιο στοιχείο που από την φύση του θα μπορούσε να υποδείξει την ευθύνη των αιτούντων στην επιμήκυνση των διαδικασιών. Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, κρίνει ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

32. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το γεγονός ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κάποια πραγματική προσφυγή για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

34. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε οποιονδήποτε λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον μιας δημόσιας αρχής η οποία επιτρέπει να παραπονεθεί κανείς κατά της αθέτησης της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 § 1 υποχρέωσης να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός λογικής προθεσμίας (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

36. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, αριθ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003 – *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, αριθ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010 – και πιο πάνω αναφερόμενη *Γλεντζές*, §§ 21-22).

37. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 19 Φεβρουαρίου 2014 δημοσιεύθηκε ο νόμος 4239/2014, ο οποίος αναφέρεται στην δίκαιη ικανοποίηση λόγω της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας δίκης ενώπιον των ποινικών και των πολιτικών δικαστηρίων και ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Δυνάμει του πιο πάνω αναφερομένου νόμου, θεσπίστηκε μία νέα προσφυγή που επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να παραπονεθούν για την διάρκεια κάθε βαθμού δικαιοδοσίας μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου μέσα σε μία προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 24). Το Δικαστήριο παρατηρεί εν τούτοις ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομική ισχύ. Κατά συνέπεια, αυτός δεν

προβλέπει μία τέτοια προσφυγή για υποθέσεις που έχουν ήδη λήξει έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος.

38. Εν προκειμένω, οι αποφάσεις αριθ. 1777/2010 και 1690/2011 της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου δημοσιεύθηκαν στις 30 Ιουνίου 2010 και στις 22 Ιουνίου 2011 αντίστοιχα, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου 4239/2014. Συνεπώς, οι προσφεύγουσες δεν μπορούσαν να ασκήσουν την εν λόγω προσφυγή. Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, εξαιτίας της απουσίας στο εθνικό δίκαιο, την εποχή των γεγονότων, μιας προσφυγής που θα είχε επιτρέψει στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την κύρωση του δικαιώματός τους να εκδικαστεί η υπόθεσή τους μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

39. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

40. Για την ηθική βλάβη την οποία υποστηρίζουν ότι υπέστησαν, οι προσφεύγοντες της προσφυγής αριθ. 44795/11 αξιώνουν, έκαστος, 10.000 ευρώ (EUR) και η προσεύγουσα της προσφυγής αριθ. 19978/12 ζητεί 15.000 EUR.

41. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές. Καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τις απαιτήσεις στην βάση της ηθικής βλάβης και υποστηρίζει ότι, σε κάθε περίπτωση, η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη.

42. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος επιδίκασης 5.200 EUR από κοινού στους προσφεύγοντες της προσφυγής αριθ. 44795/11 και 6.500 EUR στην προσφεύγουσα της προσφυγής αριθ. 19978/12 για την ηθική βλάβη πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

43. Έκαστος προσφεύγων αξιώνει επίσης 500 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων καθώς και 500 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν αντίγραφα σχετικών τιμολογίων.

44. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τις αξιώσεις για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

45. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των διαπιστωθεισών παραβιάσεων και των αιτουμένων εξόδων και δικαστικής δαπάνης ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα που δαπανήθηκαν για τις ανάγκες της εκπροσώπησης των προσφευγόντων ενώπιόν του, λαμβανομένης υπόψη της απουσίας οποιουδήποτε έγκυρου δικαιολογητικού εκ μέρους των προσφευγόντων και της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο απορρίπτει το εν λόγω αίτημα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

46. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφασίζει* να συνενώσει τις προσφυγές και να τις εξετάσει από κοινού σε μία μοναδική απόφαση.
2. *Κηρύσσει* τις προσφυγές παραδεκτές.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
5. *Αποφαίνεται* ότι
 - α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει, εντός τριών μηνών, 5.200 EUR (πέντε χιλιάδες διακόσια ευρώ) από κοινού στους προσφεύγοντες της προσφυγής αριθ. 44795/11 και 6.500 EUR (έξι χιλιάδες πεντακόσια ευρώ) στην προσφεύγουσα της προσφυγής αριθ. 199978/12, για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. Απορρίπτει τα αιτήματα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 19 Ιουνίου 2014 κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Mirjana Lazarova Trajkovska

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αριθ.	Αριθμός προσφυγής	Ημερομηνία κατάθεσης	Όνοματεπώνυμο προσφεύγοντος Ημερομηνία γέννησης Τόπος κατοικίας
1.	44795/11	08.07.2011	Ε. Δ. 1930 Αθήνα Α. Δ. 1963 Αθήνα
2.	19978/12	30.03.2012	Σ.- Α. Π. 22.01.1939 Θεσσαλονίκη

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 27 Ιουνίου 2014

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος